

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **CL – PRODEX s.r.o.**, IČ: 25047213, se sídlem v Praze 1, Truhlářská 1489/29, zast.: Mgr. Karlem Volfem, advokátem se sídlem v Praze 5, Jindřicha Plachty 28, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 427/31, o přezkoumání rozhodnutí orgánu veřejné správy, k žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 8.3.2011, čj. 2493/11-1200-108120,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

1. Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, jímž právní předchůdce žalovaného zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 (dále jen „finanční úřad“) ze dne 29.4.2010, čj. 109231/10/003513107921. Ve správním řízení byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob podle ust. § 46 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“), ve výši 2.436.960,- Kč a penále z dodatečně vyměřené daně ve výši 487.392,- Kč, a to za zdaňovací období roku 2006. V dalším textu je používán pojem žalovaný jak pro současného žalovaného, tak pro jeho právního předchůdce.

2. Žalobce v podané žalobě navrhoval zrušení napadeného správního rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, a to v celém rozsahu. Své žalobní námitky (obsahově se kryjící s odvolacími důvody ve správním řízení) soustředil do 3 bodů zprávy o provedené daňové kontrole.

3. Prvou žalobní námitkou nesouhlasí se závěrem správce daně, když neuznal zahrnutí částky 2.000.000,- Kč jako ostatní služby na základě faktury č. PF 6F/184 od dodavatele DYNAMIC TRADING s.r.o. (dále jen „Dynamic“) s předmětem plnění smluvní provize za zprostředkování uzavření nájemní smlouvy pro nájem prostor v areálu OBI, Sluneční ulice, Česká Lípa. Nesouhlasil se závěrem, že nedoložil správci daně úlohu zprostředkovatele na zprostředkování tohoto pronájmu. Podle jeho názoru ve správním řízení byla tato činnost prokázána, zejména doložením příslušných smluv, prohlášení a svědeckých výpovědí (konkrétně nespecifikovanými). Ačkoliv podle jeho názoru žalovaný označuje tyto důkazy za tvrzení, nejedná se o tvrzení, ale o důkazní prostředky. K výsledku šetření, podle něhož společnost OBI Česká republika s.r.o. neuzavřela s žalobcem žádný smluvní vztah a společnost Dynamic nefiguruje ve smluvních vztazích se společností OBI Česká republika s.r.o., poukázal na skutečnost, že společnost OBI Česká republika s.r.o. má svoji prodejnu v obchodním centru OBI Česká Lípa, přičemž není vlastníkem objektu, tím je společnost Horova Immo s.r.o., s níž žalobce uzavřel nejdříve smlouvu o uzavření budoucí smlouvy podnájemní a později podnájemní smlouvu. Proto nebyl důvod, aby zprostředkovatel a žalobce jednal se společností OBI Česká republika s.r.o. Podle jeho názoru ze svědeckých výpovědí svědka T. a H. nelze jednoznačně určit, že by společnost Horova Immo s.r.o. se společností Dynamic nejednala, neboť zástupci společnosti Horova Immo s.r.o. nebyly schopni dát konkrétní a jednoznačnou odpověď na žádnou z položených otázek ohledně úlohy společnosti Dynamic při uzavírání předmětných smluv, ale nevyloučili možnost, že předmětná jednání mohl vést některý ze zaměstnanců společnosti. Nelze tak podle názoru žalobce učinit závěr, že nedošlo ke zprostředkujícímu jednání. Skutečnost, že podle výpovědi svědka T. informace o možnosti uzavřít podnájemní smlouvu byla veřejně zpřístupněná, nevylučuje možnost vést jednání za součinnosti zprostředkovatele. Žalobce uvádí, že svědecká výpověď Z. K. prokazuje, že k tomuto zprostředkujícímu jednání došlo. Uvedl, že jeho cílem bylo dostat se do objektu, kde se nachází prodejna OBI, což se mu podařilo. Nesouhlasí se závěrem žalovaného, že předmětná podnájemní smlouva neobsahuje žádnou podmínku vztahující se k OBI ČR a uzavření podnájemní smlouvy nebylo vázáno na skutečnost, zda se v daném obchodním centru ve stejném období nachází či nenachází prodejna OBI. Pro žalobce bylo zásadní splnění cíle stanoveného ve smlouvě o zprostředkování, kterým bylo zprostředkování možnosti uzavřít nájemní smlouvu pro nájem prostor v areálu OBI, což se stalo, neboť přítomnost žalobce v areálu, kde je prodejna OBI, je pro něj ekonomickým přínosem. Proto podle názoru žalobce je evidentní souvislost mezi předmětnou smlouvou o zprostředkování, podnájemní smlouvou uzavřenou žalobcem se společností Horovo Immo s.r.o. a prostorami označenými jako areál OBI, přičemž je běžné, že areál je označen podle významného nájemce, nikoliv podle vlastníka. Podle jeho názoru tak ve správním řízení prokázal úlohu zprostředkovatele ve věci pronájmu předmětných prostor mezi ním a společností Horovo Immo s.r.o., a tím prokázal oprávněnost zahrnutí částky ve výši 2.000.000,- Kč do daňových nákladů ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z příjmu“).

4. V další části žalobních námitek směřuje žalobce svou argumentaci k nezařazení do daňově uznatelných výdajů částky 7.563.025,50 Kč na základě faktury přijaté č. PF 6F/292 od dodavatele JH komplet agency s.r.o. (dále jen „JH komplet“). Rovněž, jako u předchozí faktury, uvádí, že podle jeho názoru žalovaný

dospěl k nesprávným závěrům, když podle jeho názoru činnost zprostředkovatele ve správním řízení prokázal. Poukázal na výpověď L. B., že zajistil vstup společnosti CP – PRODEX s.r.o. do obchodního řetězce Lidl v.o.s. Poukázal na skutečnost, že předmětem zprostředkovatelské smlouvy podle obchodního zákoníku je závazek zprostředkovatele vyvíjet činnost směřující k tomu, aby zájemce měl příležitost uzavřít určitou smlouvu se třetí osobou, z tohoto důvodu společnost JH komplet není uvedena v předmětné nájemní smlouvě, neboť pouze zprostředkovala příležitost tuto smlouvu uzavřít. Tyto skutečnosti podle jeho názoru plynou z předložené smlouvy o zprostředkování a smlouvy na pronájem nebytového prostoru. Výhrada žalovaného ohledně trvání doby nájmu není namístě, neboť se jednalo o zkušební provoz v rámci pilotní prodejny, přičemž následně došlo k uzavření dalších smluv. Skutečnost, že k uzavření dalších smluv nakonec nedošlo nikoliv vinou žalobce podle jeho názoru nemá žádný vliv na odvedenou činnost zprostředkovatele a potažmo nárok na odměnu za činnost zprostředkovatele. Konkrétně poukazuje na svědeckou výpověď J. M. Ch. S., který na otázku, zda byly společnosti vybírány přímo nebo prostřednictvím různých zprostředkovatelů, uvedl „nevím“, tedy tuto skutečnost nevyločil, totéž platí u výpovědi svědka P., naopak výpověď L. B. tuto skutečnost potvrzuje.

5. V poslední části žalobních námitek žalobce rozporuje nezařazení do daňových nákladů částky ve výši 585.000,- Kč, kterou zaúčtoval na základě přijaté faktury č. PF 6F/319 od společnosti HALLIFORD s.r.o. (dále také jen „Halliford“), kdy se jednalo o poradenskou činnost při jednání o prodloužení smlouvy se společností Santander Consumer Finance a.s. V tomto případě podle názoru žalobce právně významnou skutečnost prokázal smlouvou o provádění poradenství ze dne 19.6.2006, a stavem portfolia – SCF a.s., přehledem splátkových kalendářů, vzory dokumentů, korespondencí mezi daňovým subjektem a společností SCF a.s. a svědeckých výpovědí. Poukazuje na to, že společnost Haliford se pro žalobce zavázala provádět poradenskou činnost ve formě odborných konzultací, odborných analýz, zpráv a doporučení, které mohly být po vzájemné dohodě smluvních stran poskytovány též na nosiči informací v elektronické podobě, a odborných školení. Poradenská činnost od dodavatele Haliford spočívala v nastavení systému práce s pohledávkami, tj. zpracování vzorů dokumentů při jejich vymáhání a údržbě, vypracovávání splátkových kalendářů a nastavení korespondence se společností Santander Consumer Finance a.s. Správce daně vyjádřil pochybnosti o tom, že dodavatel Haliford zpracoval žalobcem předložený stav portfolia – SCF a přehledy splátkových kalendářů z důvodu, že svědek K. ve svědecké výpovědi uvedl, že poradenská činnost spočívala pouze v zajištění kontaktu na člověka ze společnosti Santander Consumer Finance a.s. Podle názoru žalobce je takový výklad nesprávný, neboť svědek K. se při svědecké výpovědi neomezil na poradenskou činnost pouze na zajištění kontaktu na člověka, ale výpověď o zajištění kontaktu byla myšlena ve vztahu k prodloužení smlouvy se společností Santander Consumer Finance a.s., přičemž tato činnost byla jednou z činností celkové náplně poradenské činnosti. Ohledně hodnocení svědecké výpovědi svědka K. a její rozpornost žalobce uvedl, že podle jeho názoru z první výpovědi tohoto svědka vyplynulo, že poradenská činnost spočívala pouze v zajištění kontaktu na člověka ve společnosti SCF, což bylo podle názoru žalobce pouze proto, že svědkovi nebyla položena otázka, zda součástí poradenství bylo i zpracování příslušných vzorů. Tato otázka byla položena až následně při druhé výpovědi, svědek svoji výpověď doplnil, kdy uvedl, že spolupráce spočívala též v zajišťování podkladů pro sledování portfolia, přičemž součástí poradenství bylo i zpracování předmětných vzorů a dalších dokumentů. Žalobce dále

nesouhlasil se závěrem žalovaného, že neprokázal žádným způsobem, zda došlo k faktickému naplnění smlouvy o provádění poradenství, neboť již vyhotovení podkladů bylo součástí spolupráce žalobce s dodavatelem.

6. Žalobce navrhl v žalobě dále provést důkazy, které však jsou součástí správního spisu.

7. Žalovaný s podanou žalobou věcně nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. V podání uvedl obdobné okolnosti a závěry, které jsou v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. K první části žalobních námitek uvedl, že pouze opakuje své námitky, které již uváděl v odvolání. Vlastní zjištění správce daně o vlastnictví objektu v České Lípě bylo uvedeno pouze jako informace popisující průběh daňové kontroly, nikoliv použito jako argumentace ke zpochybnění žalobcova tvrzení a není označeno jako důkazní prostředek. U společnosti OBI bylo správcem daně provedeno šetření z důvodu nepřesně specifikovaných prostor, které měly být podle žalobcem předložené zprostředkovatelské smlouvy pronajmuty. Hodnocení svědeckých výpovědí je provedeno v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí – neurčitou odpověď o tom, že mohlo být jednáno s jiným zaměstnancem společnosti Horovo Immo podal pouze svědek T., svědkyně H. se nevyjádřila a naopak uvedla, že společnost Dynamic nezná a nezná ani osobu, které by měla za společnost jednat; ze svědecké výpovědi svědka T. je zřejmé, že nebyly kladeny žádné podmínky ani kritéria pro případné zájemce o uzavření podnájemní smlouvy. Dále uváděl, že ke svědecké výpovědi svědka K. se vyjádřil podrobně v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Poukázal na skutečnost, že žalobce se opakovaně snažil o ukončení smlouvy dohodou s poukazem, že má možnost získat do pronájmu výhodnější prostory, proto hospodářský přínos z takového pronájmu, na který poukazoval žalobce, považuje za velmi nepravděpodobný. Žalovaný v této souvislosti poukázal na ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní a o povinnosti daňového subjektu prokázat svá tvrzení. K druhé části námitek uvedl, že se k žalobním námitkám rovněž vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, poukázal na vyhodnocení svědecké výpovědi svědka L. B., stejně jako svědecké výpovědi svědků ostatních (P., S.). K poslední části žalobních námitek rovněž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, poukázal na příslušné doplnění odvolacího řízení k prokázání těchto skutečností, přičemž uvedl, že žalobce nepředložil základní dokument (tedy mandátní smlouvu a dodatky o jejím prodloužení), kterou by prokázal, zda vůbec se společností Santander spolupracoval a zda tato spolupráce byla na základě činnosti poradce prodloužena.

8. Z předloženého správního spisu plynou tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

9. Zpráva o výsledku kontroly podle ust. § 16 zákona o správě daní byla s daňovým subjektem projednána dne 22.4.2010, o čemž byl sepsán protokol finančním úřadem, zpráva je přílohou tohoto protokolu. V této zprávě jsou popsána kontrolní zjištění a stanovisko správce daně (finančního úřadu) ke skutečnostem, které uváděl v průběhu této kontroly daňový subjekt (žalobce).

10. Dodatečným platebním výměrem na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2006 do 31.12.2006 ze dne 29.4.2010, čj.

109231/10/003513107921, byla žalobci dodatečně doměřena tato daň ve výši 2.436.960,- Kč (prvostupňový platební výměr).

11. Napadeným správním rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do tohoto platebního výměru a ten potvrdil. V odůvodnění je mj. uvedeno, že odvolání proti platebnímu výměru směřovalo pouze do bodu č. 1.2.1., 1.2.2. a 1.2.3. zprávy o provedené kontrole. K bodu 1.2.1. zprávy (první část žalobních bodů) je uvedeno, že žalobce předložil smlouvu o zprostředkování ze dne 20.3.2006 uzavřenou se společností Dynamic, kde se zprostředkovatel (Dynamic) zavázal, že pro zájemce zprostředkuje možnost uzavřít nájemní smlouvu pro nájem prostor v areálu OBI, adresa Sluneční ulice, Česká Lípa. Správce daně dožádáním Finančního úřadu pro Prahu 4 zjišťoval, zda společnost OBI Česká republika s.r.o., uzavřela s žalobcem smlouvu na pronájem „prostor v areálu OBI“, dále vystavil výzvu podle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní, ve které požadoval předložit prokazatelné důkazní prostředky osvědčující realizaci zprostředkovatelské smlouvy, a jak konkrétně zprostředkovatel postupoval při zprostředkování a jaký byl jeho výstup vůči žalobci. Žalobce předložil smlouvu o uzavření budoucí smlouvy podnájemní ze dne 2.5.2006 a podnájemní smlouvu, kde je uveden jako nájemce společnost Horova Immo. Na předložené podnájemní smlouvě chybí datum i podpisy zástupců smluvních stran. Žalobce dále předložil čestné prohlášení jednatele Ing. H., v dalším podání pak předložil dopis na Horova Immo ze dne 13.7.2006 a vytištěný email s osmi soubory obsahujícími dle jejich označení fotodokumentaci „TABÁK OBI“. Při ústním jednání dne 24.9.2009 správce daně projednal zprávu o kontrole, žalobce uvedl, že předloží další důkazní prostředky, následně navrhl výslech svědka Z. K. (bývalý jednatel, prokurista a zástupce Dynamic). Při svědecké výpovědi dne 12.11.2009 tento svědek k otázce, jak byla konkrétně zprostředkována možnost uzavřít nájemní smlouvu na pronájem prostor v areálu OBI uvedl, že smlouvu s partnerem OBI uzavíral Ing. H. a on zajistil, aby zástupce společnosti OBI ČR byl ochoten se s Ing. H. setkat, a smlouvu s ním uzavřít; jednal pouze se svými známými. Zprostředkoval Ing. H. kontakt na určitou osobu, v určitý den a na určitém místě, další informace považoval za důvěrné. Dne 10.12.2009 správce daně předal žalobci zprávu o daňové kontrole a vyslovil své stanovisko, že předložená smlouva o uzavření budoucí smlouvy podnájemní ze dne 2.5.2006 a podnájemní smlouva (bez označení data a podpisů zástupců smluvních stran) deklaruje jako pronajímatele Horova Immo, přitom svědek K. vypověděl, že zástupce OBI ČR byl ochoten se sejít s jednatelem žalobce, a uzavřít smlouvu s ním, svědek tak neprokázal zprostředkování kontaktu na skutečného pronajímatele prostor. Dne 22.4.2010 pak byla s žalobcem projednání zpráva, v níž správce daně konstatoval, že samotné doklady nejsou důkazem o uskutečnění služeb. V průběhu odvolacího řízení žalovaný vrátil finančnímu úřadu spis, aby jej doplnil o svědecké výpovědi osob oprávněných jednat za Horova Immo. Finanční úřad uskutečnil dne 22.9.2010 svědecké výpovědi jednatele Horova Immo – svědek T. se vyjadřoval k otázce, jak byly vybírány osoby se zájmem o pronájem nebytových prostor v obchodním centru Česká Lípa a zda byly vybírány pomocí zprostředkovatelů, k čemuž uvedl, že o kritériích neví, kdo se přihlásil na základě reklamy uveřejněné na stavbě, možná byl i inzerát v tisku, asi byly osloveny i velké realitní kanceláře. Svědek nejednal osobně s panem K. a jednání se společností Dynamic se neúčastnil s dovětkem, že tak mohl učinit někdo ze zaměstnanců. Svědkyně H. k otázce, zda vedla firma Horova Immo jednání se společností Dynamic uvedla, že název společnosti jí nic neříká a odpovědnost neslo obchodní oddělení, jméno Z. K. nezná. Na základě takto doplněného odvolacího řízení výsledky sdělil žalovaný žalobci. Žalovaný zhodnotil

provedené dokazování tím způsobem, že z odpovědi svědka T. vyplynulo, že informace o možnosti uzavřít podnájemní smlouvu na nebytové prostory v obchodním centru Česká Lípa byla veřejně zpřístupněna všem případným zájemcům, provozovatel je nabízel bez žádných konkrétních podmínek a kritérií pro výběr podnájemců; možnost pro uzavření měl ten, kdo oznámil svůj záměr, tj. kdo se přihlásil na základě reklamy nebo inzerátu v tisku, případně z nabídky realitních kanceláří. Svědkyně H. název zprostředkovatele Dynamic nic neříká a Z. K. nezná. Žalovaný tak uzavřel, že tyto svědecké výpovědi neosvědčily poskytnutí zprostředkovatelské služby společností Dynamic, tyto výpovědi zcela nevylučují možnost poskytnutí této služby, ale podstatně zpochybňují tvrzení jednatele žalobce uvedené v jeho čestném prohlášení, že dokud se firma na základě doporučení na pražské lobbyisty disponujícími potřebnými kontakty, byla neúspěšná ve své aktivitě. Cíl zprostředkovatele podle tvrzení žalobce – dostat firmu do objektu, kde se nachází prodejna OBI, je neopodstatněný, neboť společnosti OBI ČR byla ve stejné postavení jako žalobce, tedy podnájemce. Rovněž podnájemní smlouva neobsahuje žádnou podmínku vztahující se k OBI ČR, její uzavření nebylo vázáno na skutečnost, zda v daném obchodním centru a ve stejném období se nachází či nenachází prodejna OBI ČR.

12. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí podrobně rozebírá provedené dokazování ve správním řízení. Ohledně žalobcem předložené smlouvy o zprostředkování uvedl, že tato obsahuje nepřesnosti, v předmětu smlouvy byl uveden závazek zprostředkovat pro žalobce „možnost uzavřít nájemní smlouvu pro nájem prostor v areálu OBI, adresa: Sluneční ulice, Česká Lípa“. Žalovaný vyšel z toho, že žalobce neuzavřel žádný nájemní vztah v souvislosti s „prostorem v areálu OBI“, žalobci byly podle předložené podnájemní smlouvy podejmuty nebytové prostory v obchodním centru v České Lípě. Není tak zřejmá souvislost mezi žalobcem předloženou podnájemní smlouvou. Žalovaný dále rozebral odvolací námitky žalobce mířící do hodnocení svědeckých výpovědí – k výpovědi svědka Z. K. ze dne 12.11.2009 vyšel z toho, že tato výpověď nedokládá provedení nasmlouvaných služeb, které byly předmětem fakturace, svědek vypověděl, že nejednal se zástupci společnosti OBI ČR, na druhé straně uvedl, že Ing. H. uzavíral smlouvu s partnerem OBI ČR a že on zajistil, aby zástupce OBI ČR, který byl kompetentní uzavřít smlouvu s Ing. H., byl ochoten se s Ing. H. setkat, ale hlavně tuto smlouvu uzavřít. Z odpovědi tohoto svědka není zřejmé, že svědek jednal právě se společností Horova Immo (když nejednal s OBI ČR), svědek neuvedl, s kým měl konkrétně jednat, na otázku správce daně neuvedl žádné jméno s tím, že se mělo jednat o důvěrné informace. Tímto svědek neprokázal, s kým měl konkrétně vést zprostředkující jednání, neuvedl ani žádnou identifikaci skutečného provozovatele obchodního centra Česká Lípa, naopak vypověděl, že zajistil kontakt na zástupce OBI ČR, která nebyla skutečným provozovatelem těchto prostor, proto nemohla s žalobcem žádnou nájemní smlouvu uvést. Žalovaný dále hodnotil předložené čestné prohlášení jednatele žalobce tak, že zákon o správě daní takový důkazní prostředek nezná. Ohledně předloženého dopisu ze dne 13.7.2006 žalovaný uvedl, že neobsahuje žádný podpis ani potvrzení o jeho skutečném odeslání.

13. K další části odvolacích námitek (bod 1.2.2 zpráva o kontrole) žalovaný uvedl, že správce daně požadoval po žalobci ve výzvě podle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní doložení oprávněnosti zahrnutí částky do daňově uznatelných nákladů. Dne 9.6.2009 při ústním jednání žalobce předložil smlouvu o zprostředkování ze dne

2.6.2006 se společností JH komplet, v níž se zprostředkovatel zavázal zprostředkovat relevantní kontakt a následně uzavření smlouvy se společností LIDL. Žalobce dále předložil také písemné vyjádření jednatele žalobce. V další výzvě (po tomto ústním jednání) správce daně požadoval předložit prokazatelné důkazní prostředky osvědčující realizaci zprostředkovatelské smlouvy, tedy jak zprostředkovatel postupoval při zprostředkování a jaký byl výstup zprostředkovatele vůči žalobci. Na základě této výzvy žalobce předložil dne 14.8.2009 čestné prohlášení jednatele Ing. H., nájemní smlouvu na pronájem nebytových prostor ze dne 20.11.2006 se společností LIDL, a dne 31.8.2009 emailovou korespondenci se společností LIDL. Dne 12.11.2009 učinil správce daně svědeckou výpověď požadovanou žalobcem v odvolání se svědkem B., který vypověděl, že za žalobce jednal on nebo pan H. a za společnost JH komplet pouze pan K., k otázce, zda byl přítomen jednání mezi společnostmi JH komplet a žalobcem odpověděl, že minimálně, ale některých ano. Konkrétně ke spolupráci s žalobcem uvedl, že společnost JH komplet zajistila vstup do obchodního řetězce LIDL, konkrétně prodej tabákových výrobků, byl osobně účasten předáváním informací mezi žalobcem a JH komplet. K otázce, jaký byl přínos při jednáních, uvedl, že nekontaktoval pana K., konkrétním výsledkem jednání měla být skutečnost, že společnost LIDL vešla v jednání s žalobcem, relevantní kontakt spočíval v tom, že žalobce dostal jméno a telefon na osobu, která s ním byla ochotna jednat o naplnění konkrétního záměru. Žalovaný zhodnotil dosud provedené dokazování, které vtělil do návrhu další zprávy o kontrole, k níž se žalobce vyjádřil. V další části odůvodnění rozebírá žalovaný obsah odvolání žalobce a uvádí, e v průběhu odvolacího řízení vrátil spis finančnímu úřadu k provedení opakovaného šetření u společnosti LIDL. V rámci tohoto doplnění se dne 29.9.2010 uskutečnila svědecká výpověď R. T. P., bývalého jednatele společnosti Lidl Holding s.r.o. Tento svědek k otázce, podle jakých kritérií byly vybírány společnosti k uzavření nájemní smlouvy uvedl, že je nájemce oslovil a ten měl zájem, k otázce, kdo nesl odpovědnost za výběr nájemce uvedl, že to byl asi pan S. Jeho oslovil vyšší, krátký, energický pán, který byl neustále v pohybu, a on měl zájem mít prodejnu tabáku. K otázce, zda ho oslovil nějaký zprostředkovatel, uvedl, že ne, smlouva s žalobcem byla uzavřena jednáním přímo s žalobcem, jak uvedl. Dne 8.11.2010 se uskutečnila svědecká výpověď svědka J. M. Ch. S., bývalého jednatele společnosti Lidl Holding s.r.o. K otázce, jak probíhal výběr společností k uzavření nájemní smlouvy v prodejně potravin v obci Nový Bor, uvedl, že zkusili test a byla vybrána jedna slabší filiálka, test však nefungoval, myslí si, že to byl nějaký kiosek. K otázce, kdo měl odpovědnost za výběr nájemce, uvedl, že test měl v kompetenci pan P., věci týkající se nemovitostí pan S. Nevěděl, zda vybírali přímo nebo pomocí zprostředkovatelů, nezná Z. K. Žalovaný zhodnotil dokazování tím způsobem, že ze svědecké výpovědi R. P. vyplynula, že nájemce byl vybrán přímo, bez zprostředkovatele, výpověď svědka J. S. rovněž nelze hodnotit jako důkaz potvrzující tvrzení žalobce o přijaté zprostředkovatelské službě, neboť neznal zprostředkovatele JH komplet ani jeho zástupce (pana K.), ve svědecké výpovědi uvedl, že je oslovil nájemce, ten měl zájem a domnívá se, že nájemce byl vybírán přímo bez zprostředkovatele. Žalovaný tak uzavřel, že z uskutečněných svědeckých výpovědí nevyplývá žádná činnost třetí osoby v souvislosti s uzavřením nájemní smlouvy s firmou LIDL, svědecké výpovědi zcela nevylučují možnost přijetí zprostředkovatelské služby, ale podstatně zpochybňují tvrzení jednatele žalobce ve svém čestném prohlášení, že dokud se firma neobrátila na pražské lobbyisty disponujícími příslušnými kontakty, byla neúspěšná. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce v písemném vyjádření k výzvě správce daně ze dne 13.5.2009 neprokazuje uskutečnění nasmlouvané služby (zprostředkování), ale pouze

vysvětluje způsob stanovení ceny služby, předložená vytištěná emailová korespondence se týká jiného zdaňovacího období (roku 2008 a 2009). Žalovaný dále v odůvodnění zmínil svědeckou výpověď svědka L. B. ze dne 12.11.2009, z níž vyplynulo, že měl jednat za žalobce a za zprostředkovatele jednal Z. K., který však není osobou oprávněnou k jednání za společnost JH komplet, předložená emailová korespondence se netýká pana K. Tento svědek zdůvodnil uzavření zprostředkovatelské smlouvy s JH komplet tím, že prezentovala, že dokáže splnit zadaný úkol, tj. umožnit uzavření smlouvy na pronájem nebytových prostor na celém území České republiky s možností expanze do Slovenské republiky se společností LIDL, z písemného vyjádření jednatele žalobce však vyplývá, že k uzavření žádných dalších nájemních smluv s řetězcem LIDL nedošlo, z čehož je podle názoru žalovaného zřejmé, že zprostředkovatel nesplnil zadaný úkol, a tím nemohlo dojít ke skutečnému naplnění zprostředkovatelské služby. Předložená nájemní smlouva ze dne 20.11.2006 se společností LIDL prokazuje, že si odvolatel pronajal nebytový prostor, ale nejedná se o důkazní prostředek, že se tak stalo na základě činnosti zprostředkovatele.

14. K poslední odvolací námitce (bod 1.2.3 zprávy o kontrole) je v odůvodnění uvedeno, že správce daně ve dvou výzvách podle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní požadoval prokázání oprávněnosti tohoto výdaje, žalobce při ústním jednání na základě výzvy dne 24.6.2009 předložil smlouvu o provádění poradenství ze dne 19.6.2006 uzavřenou se společností Halliford a související fakturu, ve smlouvě se společnost Haliford zavázala provádět pro žalobce poradenskou činnost v záležitostech týkajících se prodloužení smluvního vztahu se společností Santander, a to ve formě odborných konzultací, odborných analýz, zpráv a doporučení, které mohou být po vzájemné dohodě stran této smlouvy poskytovány na nosičích informací v elektronické podobě, a odborných školení; jiné důkazní prostředky žalobce nepředložil. Na základě tohoto stavu vypracoval správce daně návrh zprávy o kontrole, kde uvedl svůj názor, že předložené důkazní prostředky nepovažuje za dostatečné, na což reagoval žalobce vyjádřením ze dne 15.10.2009, kde uvedl, jak spolupráce probíhala. Dne 12.11.2009 správce daně uskutečnil výslech svědka K., který k otázce, jak probíhala poradenská činnost odpověděl, že se jednalo o záměr pana H. prodloužit smlouvu se společností Santander, která je bankou, a vzhledem k tomu, že svědek měl kontakty na některé lidi, mohl ovlivnit i prodloužení této smlouvy. K otázce, co bylo konkrétním výsledkem této spolupráce uvedl, že svědek nepotřeboval znát finální smlouvy mezi panem H. a společností Santander, on pouze zajistil kontakt na člověka ze společnosti Santander, detaily uzavřené smlouvy ho nezajímal. Dne 10.12.2009 správce předal žalobci návrh další zprávy o kontrole, v níž vyjádřil pochybnosti o dosud prokázané oprávněnosti zahrnutí této částky do daňově uznatelných nákladů. V rámci odvolacího řízení žalovaný pak žalovaný vrátil spis finančnímu úřadu s tím, aby opakoval svědeckou výpověď svědka Z. K. a o doložení mandátní smlouvy, uzavřené mezi žalobcem a společností Santander. Na tomto základě provedl finanční úřad opakovaný výslech svědka Z. K. dne 22.9.2010, který k otázce, zda spočívala poradenská činnost mezi poradcem a žalobcem pouze v zajištění prodloužení smluvního vztahu odkázal na předchozí svědeckou výpověď, a následně na otázky žalobce vypověděl, že spolupráce spočívala rovněž v zajišťování podkladů pro sledování portfolia a zpracování předmětných vzorů a dalších dokumentů, při otázce jakých konkrétně odkázal na předchozí výpověď, kde tato otázka nebyla položena. Žalovaný zhodnotil celé dokazování a dospěl k závěru, že svědek při opakované svědecké výpovědi potvrdil, že poradenství se netýkalo pouze

zajištění kontaktu na člověka ze společnosti Santander, ale nespecifikoval žádné bližší konkrétní informace o postupu své poradenské činnosti, nebyl schopen uvést jakékoliv konkrétní informace o listinách, které měl pro žalobce vypracovat, až následně, co mu byly předloženy, uvedl, že je společnost Haliford vypracovala. Žalovaný zhodnotil tuto svědeckou výpověď tak, že jí neosvědčil jako důkaz, který by prokazoval skutečné poskytnutí deklarované poradenské služby, žalobce nepředložil mandátní smlouvu se společností Santander, což mělo být hlavní součástí činnosti poradce, z předložených vzorů a dokumentů nelze nijak dovodit, čeho konkrétně se spolupráce týkala.

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

16. V souzené věci je nutné právně aplikovat tato ustanovení účinná ke dni rozhodování orgánů veřejné správy, v konkrétním případě hmotněprávní ustanovení účinná v příslušném zdaňovacím období, procesněprávní ustanovení účinná v průběhu správního řízení.

17. Podle ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů v rozhodném znění: *„výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny. Pokud poplatník účtuje v souladu se zvláštním právním předpisem některé účetní operace kompenzované, posuzují se náklady, jejichž uznatelnost je limitována výší příjmů s nimi souvisejících, obdobně jako by byly účtovány odděleně náklady a výnosy.“*

18. Podle ust. § 31 odst. 9 zákona o správě daní v rozhodném znění: *„Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.“*

19. Podle ust. § 16 odst. 2 písm. c) zákona o správě daní v rozhodném znění: *„(2) Daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, má ve vztahu k pracovníku správce daně povinnost...(c) předložit na požádání záznamy, jejichž vedení bylo správcem daně uloženo, účetní a jiné doklady a účetní písemnosti, které prokazují hospodářské a účetní operace, jež jsou pro správné stanovení daňové povinnosti rozhodné anebo o které pracovník správce daně požádá, a podat k nim ústně nebo písemně požadovaná vysvětlení, má-li pracovník správce daně pochybnost o jejich úplnosti, správnosti nebo pravdivosti. Pracovník správce daně má při provádění daňové kontroly oprávnění podle § 15 odst. 3...“*

20. Podle ust. § 31 odst. 4 zákona o správě daní: *„Jako důkazních prostředků lze užít všech prostředků, jimiž lze ověřit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti a které nejsou získány v rozporu s obecně závaznými právními předpisy. Jde zejména o různá podání daňových subjektů (přiznání, hlášení,*

odpovědi na výzvy správce daně apod.), o svědecké výpovědi a znalecké posudky, veřejné listiny, zprávy o daňových kontrolách, protokoly a úřední záznamy o místním šetření a ohledání, povinné záznamy vedené daňovými subjekty a doklady k nim apod. Pokud ohledání nebylo možno provést v rámci místního šetření nebo daňové kontroly, provede se u správce daně. Jednotlivé skutečnosti rozhodné pro daňové řízení se prokazují v rámci důkazního řízení. Provedené důkazní řízení pak osvědčí, které z předložených důkazních prostředků se staly skutečně důkazem.“.

21. Soud nejprve obecně uvádí výchozí úvahu, kterou je nutné při posouzení důvodnosti podané žaloby provést, a která je použitelná na celou žalobu. V příslušném správním (daňovém) řízení je to pouze příslušný daňový subjekt, který na výzvu správce daně prokazuje určitou skutečnost. Tato povinnost náleží daňovému subjektu, nikoliv správci daně, který mnohé důkazní prostředky objektivně nemůže mít k dispozici. Procesní aktivita (tedy předložení důkazů, které má daňový subjekt k dispozici a jimiž prokazuje své tvrzení, případně navržení výsledku konkrétních svědků, které musí provést správce daně) je tak na straně daňového subjektu, správce daně pak po zhodnocení těchto důkazů může využít i důkazy, jež si obstará sám v případě, že důkazy předložené či navržené daňovým subjektem jsou nedostatečné či nevěrohodné.

22. Tato povinnost k prokázání určitých skutečností pochopitelně není bezbřehá a vždy je svázána s povinností prokázat ta tvrzení, které sám o své vůli daňový subjekt vůči správci daně v příslušných podáních (zde daňovém přiznání za příslušné zdaňovací období – tedy rok 2006), učinil. Je pouze a jenom na daňovém subjektu, které skutečnosti v tomto daňovém přiznání uvede a které nikoliv. Pokud však tyto skutečnosti uvede, musí si být vědom toho, že případně následně bude správcem daně vyzván, aby tyto skutečnosti také prokázal, neboť je to daňový subjekt, který je v příslušném podání uplatňuje a správce daně jej tak vyzývá k prokázání jeho skutkových tvrzení, která učinil o své vůli.

23. Pokud, jako tomu bylo v tomto řízení, daňový subjekt uplatňuje výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů (ust. § 24 zákona o daních z příjmů), čímž si snižuje daňový základ a tím i příslušnou daňovou povinnost, musí si být vědom toho, že správce daně může oprávněnost takového postupu po něm chtít prokázat. Jinými slovy řečeno – náklady podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů uplatňuje daňový subjekt na základě své volné úvahy; této volnosti však odpovídá odpovědnost daňového subjektu prokázat oprávněnost zahrnutí těchto nákladů do daňového základu.

24. Prokázání skutečností, které oprávněnost zahrnutí těchto nákladů do základu daně, je pouze povinností daňového subjektu a je možné využít všech důkazních prostředků, které příslušný procesní předpis (zde zákon o správě daní č. 337/1992 Sb.) nabízí. Mohou to být tak nejen listiny (které budou převažovat), a které bude (či má mít) k dispozici daňový subjekt, neboť jimi nemůže disponovat správce daně, ale také např. svědecké výpovědi. V případě, kdy daňový subjekt chce nějaké tvrzení prokázat svědeckou výpovědí, tu může z povahy věci provést pouze správce daně, daňový subjekt pak má právo (nikoliv povinnost) být této svědecké výpovědi přítomen a klást svědku otázky.

25. V tomto konkrétním případě z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zjevné, že všechny shora uvedené zákonné povinnosti správce daně (jímž je jak žalovaný, tak finanční úřad), dodrženy byly. Správce daně při pochybnosti o zahrnutí některých výdajů do nákladů podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů, žalobce opakovaně konkrétně vyzýval, aby podstatné skutečnosti prokázal. Na návrhy žalobce konkrétně reagoval a žalovaný i finanční úřad pak provedl všechny možné důkazy (i v rámci odvolacího řízení) – tedy svědecké výpovědi, které provést mohl, když podle názoru správce daně důkazy, které předkládal žalobce v rámci daňového řízení, byly neúplné a nevěrohodné, což se prokázalo i následným dokazováním svědeckými výpověďmi (např. předložení nepodepsaného návrhu podnájemní smlouvy bez uvedení data, skutečnosti uváděné v tzv. čestném prohlášení jednatele žalobce, což vůbec žádný důkazní prostředek podle ust. § 31 odst. 4 zákona o správě daní není, elektronicky nepodepsaná emailová komunikace, která se navíc v jednom případě týkala úplně jiného zdaňovacího období). Správce daně přistoupil k výsledku žalobcem navržených svědků, a to opakovaně, přičemž žalobce byl výsledkům přítomen nebo měl tu možnost, přičemž tyto svědecké výpovědi zhodnotil tak, že podstatnou skutečnost vůbec neprokázaly, s čímž se soud ztotožňuje. Tímto způsobem žalovaný zákonný postup v rovině procesní zcela vyčerpal.

26. V této souvislosti je nutné uvést, že žalobní body se obsahově téměř úplně kryjí s odvolacími námitkami (velmi obecnými), s nimiž se konkrétně, přezkoumatelně a srozumitelně vypořádal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, proto soud na toto hodnocení odvolacích námitek, pro stručnost odkazuje.

27. K podstatě toho, co v daném případě mělo být žalobcem v daňovém řízení prokázáno, je pak nutné uvést následující.

28. V prvních dvou případech se jedná o prokázání zprostředkovatelské činnosti jiného smluvního subjektu, v posledním případě o prokázání poradenské činnosti jiného subjektu. Toto je podstatná skutečnost, kterou je nutné v řízení prokázat, žádná jiná. Je naprosto nepodstatné, jak byly označeny obchodní prostory v České Lípě, kdo je vnímán jako jejich provozovatel, okolnosti zkušebního provozu v obchodních prostorách řetězce LIDL – v této věci je nutné prokázat konkrétní naplnění toho výdaje (nákladu), který žalobce jako daňový subjekt v daňovém přiznání do nákladů podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů uplatnil na základě přijaté faktury – tedy „smluvní provize za zprostředkování uzavření nájemní smlouvy pro nájem prostor v areálu OBI, Sluneční ulice, Česká Lípa“, „zprostředkování relevantního kontaktu a následně uzavření smlouvy s firmou Lidl Česká republika v.o.s. na pronájem nebytových prostor“, a „poradenská činnost při jednání i prodloužení smlouvy s firmou Santander Consumer Finance a.s.“. Prokázání těchto skutečností správce daně po žalobci právem vyžadoval, neboť toto plnění je předmětem faktur, na jejichž základě si žalobce tato finanční plnění zahrnul do daňově uznatelných nákladů podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů. Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, tyto a pouze tyto skutečnosti žalovaný hodnotil, provedl k nim navržené dokazování a konkrétně výsledky tohoto dokazování shrnul i s ohledem na právní kvalifikaci. Pokud žalovaný prováděl hodnocení i k samotnému naplnění činností, k nimž měly vést činnosti zprostředkovatelské a poradenské (což je v tomto případě uplatněný daňově uznatelný výdaj), pak z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že tak činil ve vazbě na zpochybnění věrohodnosti provedených důkazů s ohledem na zprostředkovatelskou či poradenskou činnost (když soud

souhlasí se závěrem, že pokud určitá činnost, která byla zprostředkována, vůbec nebyla v daném řízení prokázána, je nutné takovou skutečnost výrazně hodnotit, co vlastně a jakým způsobem bylo zprostředkováno či jaká byla forma poradenské činnosti, když nevedla k žádoucímu výsledku – tím bylo podle uplatněného výdaje „prodloužení smlouvy s firmou Santander Consumer Finance a.s.“).

29. Ke shora uvedenému je dále nutné uvést, že nikoliv každý náklad (výdaj) je nákladem tzv. daňově uznatelným podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů, ale pouze takový výdaj, který je v tomto ustanovení vymezen (na zákonné znění soud odkazuje). V příslušném daňovém řízení tak nepostačí pouze prokázání pouze skutečnosti, že výdaj byl poskytnut, ale daňový subjekt musí rovněž prokázat oprávněnost uplatnění takového výdaje jako výdaje podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů. Jak je patrné z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, žalovaný tuto tzv. daňovou uznatelnost rovněž konkrétně hodnotil z provedeného dokazování v každém jednotlivém případě, přičemž soud v konkrétním hodnocení na odůvodnění odkazuje. Obdobně je toto hodnocení obsaženo i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73, dostupný na www.nssoud.cz.

30. K samotnému rozebírání povahy zprostředkovatelské či poradenské činnosti podle obchodního zákoníku pak podle názoru soudu taková úvaha je pro dané řízení nepodstatná. Je pouze věcí daňového subjektu, jaké prostředky ke svému podnikání využívá a jak hodnotí jejich účelnost. V této souvislosti je nepochybné, že činnost zprostředkovatele podle tehdy účinného obchodního zákoníku může směřovat pouze k možnosti uzavřít příslušnou smlouvu, nikoliv přímo k uzavření této smlouvy (ust. § 642 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů). Takový vztah je pouze vztahem mezi subjekty soukromého práva a je na jejich úvaze, v jakém rozsahu takovou smlouvu uzavřou a jaké vzájemné povinnosti mezi sebou sjednají. Pokud však jeden z těchto subjektů této smlouvy činnost podle uzavřené smlouvy uplatní jako daňově uznatelný výdaj podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů, musí si být vědom skutečnosti, že se již žádný takový vztah podle obchodního zákoníku nehodnotí – pro správce daně je tak nerozhodné, zda příslušný smluvní vztah byl uzavřen pouze k dosažení možnosti uzavřít příslušnou smlouvu, ale správce daně hodnotí, zda výdaj vynaložený v souvislosti s touto smlouvou je výdajem podle ust. § 24 zákona o daních z příjmů. Zde tak již správce daně je oprávněn hodnotit takový výdaj v těchto zákonných mezích, tedy takovým výdajem není každý výdaj, ale pouze výdaj vynaložený na dosažení, udržení a zajištění zdanitelných příjmů.

31. S ohledem na shora uvedené úvahy pak soud neuznal důvodnou žádnou žalobní námitku, kterou žalobce v žalobě uplatňoval. K prvnímu výdaji žalobce uváděl, že podle jeho názoru daňovou uznatelnost prokázal „doložením příslušných smluv, prohlášení a svědeckých výpovědí“. S ohledem na shora uvedené soud s tímto (velmi obecným) žalobním bodem nesouhlasí, neboť byl konkrétně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyvrácen zhodnoceným provedeným dokazováním. Pokud žalobce uvádí, že žalovaný tyto důkazy zpochybňuje, když je označuje za tvrzení, soud uvádí, že nic takového z odůvodnění napadeného rozhodnutí nezjistil – žalovaný důkazy hodnotí, a pokud užívá slovního obratu o tvrzení, pak jej užívá tam, kde sám žalobce důkaz nepředložil, neboť jej zákon o správě daní nezná (tak tomu je u již zmíněného čestného prohlášení). V části žalobní námitky, kde žalobce napadá závěr, že je nerozhodné, zda společnost OBI uzavřela s žalobcem smluvní vztah a že

společnost Dynamic nefiguruje ve smluvních vztazích, pak soud uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že tato skutečnost nebyla nijak hodnocena ve vztahu k neprokázání příslušného výdaje žalobcem, ale byla uvedena na dokreslení a zpochybnění důkazů, které předkládal správci daně žalobce, jímž bylo zprostředkování uzavření této smlouvy. V této souvislosti je nutné poukázat, že to byl sám žalobce, který uplatnil výdaj na základě faktury, kde byl předmět plnění nazván „smluvní provize za zprostředkování uzavření nájemní smlouvy pro nájem prostor v areálu OBI, Sluneční ulice, Česká Lípa“, proto žalovaný hodnotil i samotné uzavření tohoto smluvního vztahu, když tak vycházel z toho, co jako daňově uznatelný výdaj uplatňoval žalobce. Poukaz žalobce na to, že ze svědeckých výpovědí svědků T. a H. nelze jednoznačně určit, zda k příslušnému zprostředkování došlo, pak soud uvádí, že podle jeho názoru to nic nemění na závěru, že tuto skutečnost žalobce neprokázal. V tomto typu daňového řízení nejde o prokázání nějaké pravděpodobnosti, v tomto daňovém řízení je to daňový subjekt, který musí prokázat oprávněnost uplatnění daňově uznatelného výdaje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tuto skutečnost daňový subjekt sám neprokázal; navrhl k jejímu prokázání svědecké výpovědi, které podle názoru soudu tuto skutečnost rovněž neprokázaly. V podstatě totéž lze uvést i k žalobní námitce, že v daném případě se jednalo o uzavření podnájemní smlouvy se společností Horova Immo s.r.o., nikoliv o uzavření nájemní smlouvy se společností OBI ČR – právě skutečnost zprostředkování uzavření nájemní smlouvy se společností OBI ČR totiž žalobce sám uplatňoval jako daňově uznatelný výdaj na základě vystavené faktury společnosti Dynamic, proto je jasné, že právě tuto skutečnost správce daně hodnotil a k ní se vyjadřoval. Pokud byl úmysl žalobce jiný, neměl výdaj na základě takto vystavené faktury uplatnit jako daňově uznatelný; pokud tak učinil, musel si být vědom toho, že prokázání této konkrétní skutečnosti bude správcem daně vyžadováno.

32. K žalobním námitkám vztahujícím se k výdaji uplatněným na základě faktury od společnosti JH komplet s plněním „zprostředkování relevantního kontaktu a následně uzavření smlouvy s firmou Lidl Česká republika v.o.s. na pronájem nebytových prostor“ pak v obecné rovině, kterou vymezil žalobce stejně jako u předchozího výdaje, lze odkázat na předchozí odstavec. Žalobce zde nesouhlasí s hodnocením svědecké výpovědi L. B., podle jeho názoru tato výpověď prokázala daňovou uznatelnost tohoto výdaje. Soud uvádí, že svědeckou výpověď ve vazbě na ostatní důkazy dostatečně zhodnotil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud se s takovým hodnocením ztotožňuje. Lze pouze znovu uvést, že je to žalobce, kdo v příslušném řízení prokazuje oprávněnost zahrnutí výdaje jako daňově uznatelného – jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný hodnotil i ostatní důkazy (hodnotil skutečnost, že svědek uváděl, že jednal za společnost JH komplet s panem K., který však nebyl statutárním orgánem této společnosti, nesdělil žádnou konkrétní osobu, s níž jednal; odvolací orgán pak však zejména hodnotil v odvolacím řízení doplněné svědecké výpovědi P. a S., které tuto skutečnost – tedy zprostředkovatelskou činnost společnosti JH komplet nijak neprokázaly, naopak vyšel ze svědecké výpovědi svědka P., že nájemce byl vybrán přímo, bez zprostředkovatele, svědeckou výpověď svědka S. hodnotil jako neprokazující tvrzení žalobce o přijaté zprostředkovatelské službě, neboť tento svědek neznal zprostředkovatele ani jeho zástupce pana K., znovu poukázal na svědeckou výpověď svědka P., že nájemce byl vybrán přímo bez zprostředkovatele). Toto celkové hodnocení svědeckých výpovědí je logické, vychází z toho, co tito svědkové uvedli a je přiléhavě zhodnoceno – soud rovněž souhlasí s tím, že tyto výpovědi činnost zprostředkovatele nijak neprokázaly.

Žalovaný pak přímo v odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnotí výpověď svědka L. B., když jí vyhodnotil jako nevěrohodnou, neboť tento svědek uváděl, že za společnost JH komplet jednal Z. K., který k tomu nebyl nijak oprávněn, a že se jednalo o koncept širšího působení žalobce v řetězci Lidl s celorepublikovou působností i na území Slovenské republiky, když tato část výpovědi je v rozporu s tím, co uvedl sám žalobce, že k uzavření dalších nájemních smluv s tímto obchodním řetězcem již nedošlo. Jak již bylo uvedeno u prvního výdaje, podle názoru soudu žalovaný v souvislosti zhodnotil všechny důkazní prostředky, a dospěl k závěru, že oprávněnost zahrnutí tohoto výdaje – zprostředkovatelské činnosti – nebylo prokázáno, výpověď svědka B. hodnotil jako nedostatečnou a nevěrohodnou s ohledem na další důkazy a tvrzené skutečnosti žalobcem, proto nijak nepochybil, když uzavřel, že zahrnutí výdaje do daňového základu žalobce neprokázal.

33. K poslednímu uplatněnému výdaji – na základě vystavené faktury společnosti Haliford za „poradenskou činnost při jednání o prodloužení smlouvy s firmou Santander Consumer Finance a.s.“ soud rovněž žádnou žalobní námitku nepovažuje za důvodnou. Žalobce namítá, že správci daně předložil smlouvu o provádění poradenství a stav portfolia SCF a.s., přehled splátkových kalendářů, vzory dokumentů, korespondenci mezi daňovým subjektem a společností SCF a.s. a nespecifikované svědecké výpovědi (dále v textu uveden svědek K., jehož hodnocení svědecké výpovědi žalovaným žalobce zpochybňuje tím, že tento svědek uvedl zajištění kontaktu na člověka ze společnosti Santander Consumer Finance a.s. a přímo uvádí, že tato výpověď byla „myšlena“ ve vztahu k prodloužení smlouvy s touto společností). Soud uvádí, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně uvedl, proč tyto skutečnosti nepovažuje za skutečnosti, jimiž žalobce prokázal uplatnění tohoto výdaje do daňového základu, přičemž soud se s tímto hodnocením jako logickým ztotožňuje (žalobce vůbec nepředložil správci daně mandátní smlouvu, uzavřenou se společností Santander, ani její dodatky, jichž se měla tato poradenská činnost týkat, z předložených vzorů a dokumentů se nedá zjistit, čeho se konkrétně týkala spolupráce žalobce se společností Santander, nepředložil ani žádné příjmy, které by měly vyplývat z prodloužené smluvní spolupráce). Tyto ostatní skutečnosti (tedy zejména ty skutečnosti, které by, při velké vágnosti odpovědi svědka K. v daňovém řízení, nebylo rovněž možné vyhodnotit jako oprávněnost zahrnutí tohoto výdaje do daňového základu), které žalobce na výzvu správce daně nijak neprokázal, svědčí o tom, že oprávněnost zařazení tohoto dokladu žalobce neprokázal – jak bylo již shora uvedeno, účastníci obchodního vztahu mezi sebou mohou uzavírat smlouvy jakékoliv, pokud však plnění z nějaké smlouvy a vystavené faktury jeden z nich uplatní jako daňově uznatelný výdaj, musí daňový subjekt oprávněnost takového postupu. S ohledem na skutečnost, že žalobce vůbec správci daně neprokázal samotnou činnost, k níž poradenská činnost měla směřovat, a jež je vymezena na shora uvedené fakture, správce daně za tohoto stavu správně vyhodnotil svědeckou výpověď svědka K. za nevěrohodnou, a poradenskou činnost vedoucí k cíli, jehož naplnění nebylo žalobcem prokázáno, uznal oprávněně za neprokázanou.

34. Pro úplnost právní argumentace soud dodává, že ta je v souladu s judikaturou správních soudů (srov. např. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu, či rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. února 2015, sp .zn. 31 Af 6/2014, dostupný rovněž na www.nssoud.cz).

35. V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.). věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. března 2016

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová